

LOV SLOV – SLOVESA

Zdeněk Buchtela

Blízká setkání lampového druhu

Bloumám. Rozhlížím se. Bloudím.
Zakopávám. Padám. Vypínám.

Začínám se restartovat. Rozkukávám se.
Zpozorním. Slyším. Zírám.

Letí. Vibruje. Bliká. Osvětluje. Oslňuje.
Zastavuje. Levituje. Jsem ozářen. Vznáším se.
Jsem unesen!

Volám, řvu, kvílím, sakruju.

Jsem spoután. Položen. Bráním se.
Nevzdávám. Chci utéct. Koušu, škrábu, kopu.
Jsem uspán. Omámen?

Pitvali. Řezali. Očipovali? Zašili.
Probouzím se. Kontroluji.

Vzhlížím. Září. Bliká. Mžourám.
Zaostřuji. Ohmatávám se.

Uvědomuju si – bouchnul jsem se,
omdlel. Fantazíroval jsem!

Martina Konrádová

Krádež za bílého dne

„Stůj!“ zvolal jsem.
Zpomalil, ohlédl se.

„Řekl jsem stůj!“

Zakopl, upadl, postavil se, neuposlechl
a rozeběhl se.

Zastavil jsem se a zamířil.

Musel jsem střílet.

Zasáhl jsem.

„Neposlechl mě,“ zaklel jsem.

Adéla Károlyová

Italská domácnost u Kaplanových

„Drž,“ poprosila.

Čekala.

Mlčel.

„Drž, říkám,“ zopakovala.

Čekala.

Nevnímal.

„Drž!“ křikla.

Vzbudil se.

Lekl se.

„Mluvila jsi?“ zeptal se.

Naštvala se.

„Polib si!“ zařvala.

Nechápal.

Odešla.

Rozbrečel se.

Vojtěch Drnek

Pod vlivem

Nasedl. Nastartoval. Odbrzdil.

Zamyslel se.

Nadýchal. Rozhodl se. Zařadil. Zatopil.

Zahřál se.

Rozjel se. Odbočil. Zapálil si. Zabočil.

Upustil. Sehnul se.

Narazil.

Zhrozil se. Narovnal se.

Vykřikl.

Vystoupil. Vyběhl. Poklekl.

Uviděl krvácet.

Uvědomil si. Rozplakal se.

LitAero 1 / Podzim 2021 – První slova

Sestavil: Mathej Thomka pro literární workshop – Kurz tvůrčího psaní a scenáristiky

Autoři: Buchtela Zdenek, Drnek Vojtěch, Jančíková Dana, Károlyová Adéla, Konrádová Martina, Křivánková Eva, Rysková Eliška.

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

12.10.2021

litAero 1.

25 SLOV

Adéla Károlyová

Karolíniny první krůčky

Všechno kolem se zastavilo.
Karolína vnímala jen její blízkost, která se zdála být nedosažitelnou.

Pohled zakotvila v jejím a ucítila to.

Odvahu.

„Miluji tě, Báro.“

Eva Křivánková

Úplně špatné jméno

Nepojmenovali ji Nina – úžasná, ani Beáta – radostná. Pojmenovali ji Soňa – jako moudrá. To jméno předurčilo celý její život. Nesnášela ho, a s ním i sebe.

Martina Konrádová

Západ slunce

Stály jsme vedle sebe, dívaly se na nebe a nic neříkaly, přesto z nás plynulo nekonečno slov.

Tehdy jsem si uvědomila, jak už jsi vyrostla.

Eliška Rysková

Ticho

„Ještě čtyři minuty,“ říká žena v bílém plášti.

Procházíme skrz vězení. Odemkám mříž. Klepu se. Ještě minuta a vše zmizí.

Píchá mi deziluzin. Vidím černo.

Dana Jančíková

Kapitán Dan

Miluje páru.

Vyrobí parní stroj, navzdory remcání ženy Karolíny.

Sestaví úžasný parníček.

Na křest přijde žena se synkem. Dají si pusy a parník pokřtí CorraLinn.

Zdeněk Buchtela

Konec kavárenského donchuána

Lelkuje. Vyhlíží obět. Panák mu rozvazuje jazyk.

Plete hlavu místní krasavici. Zaplétají se jazyky. Odchází spolu.

Probouzí se sám. Bez peněženky. Bez manželky. Přijela dřív.

Zdeněk Buchtela

Brusič diamantů

Překupník vysypává hrst blyštivých kamínků. Brusič je zkoumá lupou. Něco neseď. Zabrousí pohledem na bezpečnostní tlačítko. S pistolí u hlavy mu před očima proběhne život.

Zdeněk Buchtela

Skrblík

Naučil se křečkovat. Prachů má na tři životy. Nenačil se ale žít.

Žvýká suchý rohlík a přemýšlí, jak všechno smysluplně utratit.

Diagnóza říká tři měsíce.

DRABBLE Z PRVNÍ VĚTY

Adéla Károlyová

Krok do neznáma

Cinkly skleničky a Jarda konečně sebral odvahu říct to, co už dlouho odkládal.

Odhodlával se celý život, ale do cesty mu po každé přišlo něco, co ho zastavilo. Dnes ráno ale uslyšel slova, která v něm probudila touhu promluvit.

„Já tě miluju,“ zašeptala. Myslela, že Jarda spí.

Jarda věděl, že dnes bude ten den, kdy promluví. Nahlas, srozumitelně a přede všemi.

Vyzná svou lásku tím nejnevinnějším způsobem.

Jarda se narovnal, zadíval se své nejmilovanější do očí a vkročil do neznáma.

„Má-ma,“ řekl Jarda.

„Jé, miláčku můj, to snad není možný!“ vykřikla maminka.

„To bylo tvoje první slovo, Jardo!“, pronesla zamilovaně.

Eva Křivánková

Jak se Dorota rozhodla vystrašit svého násilnického muže

Být mrtvý nemusí být v tak ledový den vůbec špatné, napadlo ji náhle.

Celou dobu se těšila, jak před ní bude klečct a škemrat o život.

Viděla se, jak na poslední chvíli sklopí zbraň, a on se rozplácě úlevou jako ten největší ubožák. Padne obličejem do kaluže a ona se nad ním znechuceně otočí a odejde navždy. Už nikdy ji nebude trápit, co všechno jí provedl.

Ale... Kdyby byl mrtvý, bylo by to vlastně ještě lepší. Nikdy nepomyslela na to, že by ho střelila doopravdy, ale teď to najednou dávalo perfektní smysl.

Podívala se mu do očí a zmáčkla spoušť.

Martina Konrádová

Prostě odešla

Kateřina hleděla na hromadu nepořádku, až si uvědomila, že se z něho začínají formovat příšerky. V tu chvíli vylovila zrcadlo a začala mluvit sama se sebou.

„Víš, že je všechno na prd, vid'? Včera tu ještě byla a pak si najednou odejde, bez rozloučení, prostě odejde a to není fér,“ zajíkala se slzami.

„Zbyly po ní jen nějaký divný příšerky, který vylezaj jako moje černý svědomí z jejího pokoje a smějou se mi!“

Znovu se napila z již téměř prázdné lahve vodky. S matkou měla vždy komplikovaný vztah, ale až po její smrti si uvědomila, že ji nestačila všechno vysvětlit.

Martina Konrádová

Vykřičený dům U Červené lucerničky

Takhle jednou večer, bylo to přesně v 19 hodin, rozrazil Chuan těžké dveře vykřičeného domu U Červené lucerničky. Byl oblečen do neforemného koženého saka s vytahanými rukávy, zelenými otrhanými džínsy, na nohou měl mohutné kovbojské boty s ostruhami a klobouk si posadil na hlavu tak, aby mu nebylo moc vidět do opálené tváře.

Vstoupil přímo do místnosti plné povalujících se neoblečených, spíše téměř nahých, lehkých děvek a řekl: „Chci tu nejhezčí děvku, co tu máte!“

„Co si o sobě myslíš, ty otrhanče!“ vykřikla z poza baru madam, poté si ale uvědomila, že drží ruličku stočených dolarovek a v duchu si řekla, že kšeft je kšeft a doširoka se usmála.

Ukázala na dívku Marion, která jako skoro jediná byla alespoň trochu oblečená, tedy, měla na sobě spodní prádlo, silonové punčocháče černé barvy, krajkové červené latexové krátkásky a tričko s výstřihem, který se ani nesnažil zakrývat její velké kozy.

Marion chytla Chuana za ruku a táhla ho po červených schodech do pokojů umístěných v 1. patře. Když po necelé hodině scházela opět z těch samých schodech dolů, ani se neobtěžovala s oblékáním. Na sobě měla pouze župan, pod ním byla úplně nahá. Sama pro sebe si jen na půl pusy poznamenala: „Sakra, mám tohle zapotřebí?“

Zdeněk Buchtela

Alfasamcova slabá chvílka

Venda Píchalů alias Rocky The Penetrator čelil své životní výzvě.

Nadržený byl sice jako jelen v říji, ale jeho plastika šourku na plastické chirurgii u doktora Měšťáka, kterému se kvůli závislosti na alkoholu klepaly ruce jako ratlíkovi a řízl skalpelem několikrát vedle jak ta jedle, dopadla špatně a zanechala jizvy i na jeho duši.

Navíc musel podat životní výkon s prostorově výraznou ženou tlustou jako prase. Scénář pornopříběhu byl jednoduchý jako facka. Opít sousedku rohlíkem, tedy lépe řečeno takříkajíc alkoholem. Stačilo, aby řekl: „Pij maličká.“

A poté hned vzápětí vytáhl svůj pyj. Jeho kladélko se ale ani díky pilulce Viagry nevzpřímilo.

Obézní pornohvězda reagovala: „Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše.“ A jala se dráždit hada bosou nohou.

Rocky ale nestahoval kalhoty, když brod byl ještě daleko. Hned vzápětí poté si uvědomil: Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere a chytl příležitost za pačesy.

Východoněmecká pornstar Gertruda namítla: „Kdo chce kam, pomozme mu tam.“

Venda tedy kul železo, dokud bylo žhavé a hned jak byl, řekl si: „Nemusí pršet, stačí, když kape!!!“

A protože jeho partnerka byla po bitvě generál, role se otočily a on, jelikož nebyl uvyklý na změnu dominance, emocionálně se zhroutil a sesypal jako polohrubá mouka.

Dalo by se říci, že pozdě bycha honil a jelikož se neudělala hned s ním a usnula vyčerpáním, vykašlal se na to, aby ji také uspokojil a jen vzlykl: „Proč bych já ubohý chodil křížkem po funusu, že?“

Adéla Károlyová

Pohádka o natěšené princezně Nataše

Za devatero horami a desatero řekami, žila, byla princezna Nataša, která se nemohla dočkat, až pozná svého prince.

Všechny její sestry už byly vdané, jen ona stále neměla manžela. Každé ráno snídala kaiserky z Alberta a myslela na svého strýce Miloše, který v sousedním království přicházel o moc. Oko za oko a žub za žub, křičel jeho kamarád Andrejko jednou v televizi.

Jednoho dne, když procházela kolem ložnice své nejmladší sestry, která se ve svém volnu věnovala boxu, uslyšela zvuky, které jí zaujaly. Nakoukla do pokoje a uviděla jí v akrobatickém opojení myslí, při kterém společně se svým mužem vzývali Boha. Natašu zaujalo, že ona byla nahá, i když v pokoji byla zima.

Vyšla na zahradu, kde krásně hřálo slunce a řekla mamince o tom, co viděla u sestry v pokoji. Maminka byla bývalá carevna Ruska, a proto znala Dostojevského slovo od slova. Natašu ale knížky moc nezajímal.

Když večer mýjela knihovnu, dodala si odvahy a otevřela dveře. Najednou spatřila stohy knih a začala číst jednu po druhé. Romeo a Furie, Annu Parenica, Madame Bolány... Všechny knížky jí zaujaly na tolik, že zapoměla i na manžela, kterého neměla. Může si to Nataša dovolit? Co myslíte, děti?

Nicméně, už chtěla jen číst a tak z knihovny už nikdy neodešla a zemřela sama zasypaná knihami.

Duch Nataši bloudil hradem. Pobíhala po hradě a vykřikovala: „Andrejko je mrtev!“

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Eliška Rysková

Pohádka o princí a kanci Frederikovi

Ejhle, zlaté hodiny po babičce, které nám visí na bílé zdi proti dveřím, o které jsem se ráno bouchl, právě odbíjejí 6:45.

Ach, pomyslím si nahlas, venku prší jako z konve, přitom mi krásná a okouzlující Mahulena Středoevropská, zvaná Májovnička, předpověděla, že trakaře padat, dnes ráno v 6:45 a ani v 7:45 nebo vlastně celý dnešní den, nebudou.

Hrozná Mahulena!!! Vzteky rudnu jako plátno, na které nabíhá býk při zápase. Hrom ho uhoď, to je teda dneska den.

Co myslíte, budu se celý den válet na peci?

Šak jsem Honza a ten se válí. To vám teda povím, jsem naštvanej. Venku prší.

Frederik, to je můj kanec, kanec Frederik, on se tak jmenuje, Frederik, dneska asi taky prospí celý den, a to jsem vám o něm chtěl vyprávět příběh, který jsem s ním měl teprve zažít. To by vám byla taaaková sranda, on je opravdu ten největší kanec, i když vzrůstem je opravdu dost malý.

Prásk! Dveře se rozletěly a vidím Mahulenu, které se říká Májovnička, jak jede na kanci Frederikovi. Letí světnicí zčistajasna jak blesk z nebe.

„Fuj, to jsem se lekli!“ křičím a těším se, až příběh budu vyprávět.

Zdeněk Buchtela

Osvícení duchem svatým

Sluneční svit byl poslední věcí, která mě mohla vytrhnout z tohoto průseru.

Nádech, výdech. Baterka totálně vybitá.

Zachvátí mě panika! A já zírám do absolutní tmy neprozkoumané jeskyně.

Nevím kudy kam.

Kámoši potápěči jsou hned za mnou.

Snad. Sunu se po hmatu. Neopren mi trhají krápníky.

Už jen kousek, možná poslední patro.

Dokud mám kyslík, doufám a plavu nahoru. Jestli tohle přežiju, už nikdy nepodstoupím takový peklo.

Budu mnichem a začnu objevovat radši svoje nitro než tohle pitomý podzemí.

Ha, vidím světlo. Haleluja.

Díky Bože.

Teď už se musím jen rozhodnout, jestli bej benediktýnem nebo františkánem.

Možná postačí víc modlení.

Eliška Rysková

Čarovné opojení

Markétka se dokázala proměnit na kohokoliv, ale vždy ji to něco stálo.

„Další!“ volá Rubína a do místnosti vchází stará žena. Ve vzduchu je cítit smrad kadidla. Vše kolem se třpytí a na marockých kobercích leží černá kočka.

„Kdo to bude?“

„Zdeněk, narozen 21. 8. 1964.“

„Proměna může začít. Je tvou poslední v této službě, Markéto.“

Markétka se nadechne a odchází za paraván. Po minutě vychází jako Zdeněk.

„Kociáne!“ zvolá žena.

„To není doopravdy on, paní, jen iluze. Kouzlo.“

„Zaplatíš za to, že jsi mi zabil sestru, zmetku!“

Stařena vytahuje nůž a hází ho místností.

Tahle proměna stála Markétku život.

ŠPATNÝ TEXT

Eva Křivánková
Konec věčné lásky

Luisa Fernanda rozrazila dveře svého žižkovského paláce. „Neodcházej!“ vykřikla zoufale. Vlasy jí divoce vlály a srdce splašeně bušilo.

Bojujíc se jsoucnem se rozběhla ulicí. Sousedka Nováková tam zrovna vykládala nákup z auta, které jí manžel pořídil k narozeninám. V jejím golfu z roku 2011 s dieselovým motorem se povalovaly jogurty, chleba, sýr, dezinfekční prostředek, který si od ní Luisa chodí půjčovat, a spousta dalších drobností, které už ne...

„Dobrý den!“ volala na ni zvonivě.

„Dobrý den!“ odpověděla a pokračovala.

Luisa přeskočila nákup mohutným trojskokem a v tu chvíli si sousedka přivřela ruku do dveří.

„Celestýne, neodcházej!“ křičela nešťastně.

Události toho dne byly za hranicí její imaginace a způsobovaly jí až transcendentální bolest. Nikdy by ji nenapadlo, že někdy uslyší z úst svého milého to, co nikdy nechtěla slyšet.

On stál na konci ulice a rozhodoval se. Už nikdy s ní nechtěl mluvit, a přesto nemohl odejít.

Vojtěch Drnek
Nůž v břiše

Probudila se s hrozivým pocitem nebezpečí.

Venku byla ještě tma a celou noc sněžilo. Sníh zahalil krajinu do bílé peřiny.

Její zrak upoutal pohyb v koutě. Byl to ten kluk, ke kterému vlezla do postele rovnou z baru. Měli spolu několik sklenek vína, a asi tři, nebo čtyři panáky finlandie vodky, tu kterou měla tak ráda vychlazenou s ledem a rybízovou šťávou. Najednou se přiblížil blíž a v očích se mu usadil nepřítelný výraz. Náhle zvedl ruku a ona potlačila výkřik. V ruce držel nůž značky Henckellbach s ostrou čepelí a dobře vybroušenou špičkou, tou, kterou se tak chlubil v televizi Horst Fuchs.

„Co mi chceš?“ zeptala se s obavou v hlase.

„Chci ti ublížit, ty děvko,“ prohlásil klidně, ač z jeho očí sálala všechna šílenost světa.

Nůž se snesl dolů a zabořil se do peřiny, kde ještě sekundu ležela.

Proč mi chce ublížit, proč? To bude tím chlastem, proběhlo jí v hlavě, zatímco se zvedala ze země a zamířila si to s úprkem k východu. On byl rychlejší. S šíleným úsměvem jí popadl za vlasy a srazil k zemi.

„Jsi tak krásná,“ zašeptal, a vbodl jí nůž do břicha; znovu a znovu a znovu. Ona velice křičela, ale nebylo jí to už nic platné.

„Proč jsem radši nezůstala doma?“

Dana Jančíková
Nečekané vysvobození z bezbřehého zoufalství aneb vyplatí se nikdy to nevzdávat!

Slzy jako hráchy se valily po průsvitných tvářičkách ubohé schovanky Jessiky V.

První, druhá, třetí, čtvrtá. Až pátá slzička si našla cestu do neodolatelných rudých sexy úst.

Její slaná chuť zkřivila tato ústa tak, jako vítr dokáže zkřivit stromy na pampě. Pampy jsou úrodné jihoamerické nížiny, které pokrývají více než 750 000 m² (zdroj Wikipedie).

Pojďme se podívat na naši nešťastnou hrdinku blíže. Tak především je krásná. Její rozverně rudé kudrny jsou dnes pečlivě upraveny. Na jejím čupr těle byste ani nepoznali stopy dlouhotrvajícího (asi 18 let) utrpení bezbranného sirotka. Oči modré jako pomněnky jsou dnes poněkud rozšířené a čiší z nich bezbřehé zoufalství. Upřeně zírají na displej telefonu. Je to mobilní zařízení značky Samsung Galaxy Note 20 Ultra 5G (N986B) 256 GB Pink s gravírovaným a drobnými (0,092 ct) diamanty ozdobeným věnováním „*Mé ubohé schovance Jessice V. vášnivě hrabě D.*“

Jsou to již dlouhé hodiny, kdy zde, ve vynucené nečinnosti, zoufale čeká na spásnou zprávu.

Již ztrácí naději. Hodina H se neúprosně blíží. Tohle nedopadne dobře. Chvěje se jako slabá osika, jako podzimní list, jako hrdý prapor ve větru. Schovanky obecně mívají tvrdý život a to je zoceluje, ale někdy hladina trpělivosti přeteče. Zkrátka je toho někdy moc i na tak hrdé a odolné stvoření.

Už zbývají jen minuty do chvíle, kdy bude na všechno pozdě. Kostky jsou vrženy. Hluboce se nadechla. Jak praví známý citát Homo doctus in se semper divitias habet (učení člověk má vždy bohatství v sobě). Zhluboka se nadechla a vydechla. A znova. Ale ne! Ani tohle dnes nefunguje.

Zhroutila se. Jak dlouho ležela ve smrti podobné křeči? Nikdo neví. Když vtom se ozval veselý (ding-dong) zvuk příchozí zprávy. Ve vteřině procitla a zprávu zhltila jedním mrknutím. Byla to dobrá zpráva! Je zachráněna! Teď už mohla hrdě vstát a vydat se na cesty.

Její něžná ústa tiše ale vítězně šeptala: „Tak přece nepůjdu s holkama na kafe s ulomeným nehem!“